

Een familieverhaal

Wat doe je als iemand van wie je houdt zegt: “Ik ben homo”? Dat is de vraag waarmee ons gezin werd geconfronteerd in 1978 toen de oudste van onze zes zoons zijn moeder en mij vertelde dat hij homo was. Dat is de vraag die op veel christelijke gezinnen afkomt nu steeds meer van onze lesbische en homofiele leden de moed kunnen opbrengen om openlijk met ons te delen wat ze in hun hart al jarenlang wisten.

Mijn vrouw, Shirley, en ik delen het verhaal van onze familie, niet omdat het uniek is, maar omdat het een kenmerkende weergave is van de manier waarop ouders reageren op het nieuws dat het kind waarvan ze houden en dat ze bewonderen homo is. We reiken het aan met de bede dat het andere gezinnen en het “huisgezin van de Heer” mag helpen wanneer we een realiteit proberen te begrijpen die niet zal verdwijnen. Als wij terugkijken, kunnen we zeven periodes van scheppende ontwikkeling onderscheiden in de transformatie die wij hebben meegemaakt.

Dag 1 : ontkennen

Na het horen van de boodschap die onze zoon ons bracht, was onze eerste reactie om het te ontkennen. Toegegeven, we wisten toen erg weinig over homoseksualiteit. Bovendien, wat viel er ook te weten? God schiep de mensen als man en vrouw (mannelijk en vrouwelijk) met als doel de voortplanting van het menselijke ras en gaf daarbij het huwelijk als de juiste vorm. Seksuele activiteit tussen mensen van een zelfde sekse betrof klaarblijkelijk een verdraaiing van de natuur en zowel verboden door de Heilige Schrift als het gezonde verstand. Wat hoef je nog meer te weten dan dat?

Terwijl we erg weinig wisten over homoseksualiteit, wisten we een heleboel over onze zoon. Hij pastte totaal niet in het plaatje wat wij hadden van een homoseksueel. Hij was een heerlijk kind geweest om op te voeden: eerlijk als goud met veel talenten, zelfstandig en met zelfdiscipline, eerlijk en met een hoge mate van ethisch inzicht, hulpvaardig en zorgzaam voor anderen. Hij haalde zijn diploma aan de middelbare school met lof en studeerde aan de Californische Lutherse Universiteit af met de hoogste lof. En daarnaast was hij een toegewijde jonge christen, met plannen om zijn roeping te volgen om het ambt (van voorganger) in de Lutherse Kerk te bekleden, zoals zijn grootvader en vader voor hem, niet vanuit enige druk om de familietraditie in stand te houden, maar vanuit een diep innerlijk besef van roeping. Met andere woorden, hij was het meest ideale kind waar christelijke ouders op kunnen hopen in deze wereld waarin niemand perfect is. We dachten: “Als hij denkt dat ie homo is, dan zal hij wel door de een of andere (ontwikkelings)fase gaan, en als het juiste meisje voorbijkomt zal hij er wel uitkomen. Laten we, in de tussentijd, ons verstand er bijhouden en niet in paniek raken!”

Het feit dat hij geen seksuele relatie met een andere man had gehad was een troost voor ons en versterkte onze ontkenning van de conclusie waar hij toe gekomen was. Maar met het voorbijglijden van de tijd, werd ons even duidelijk als het voor hem was, dat deze ontkenning niet volgehouden kon worden.

Dag 2: verklaren

Toen we het niet langer konden ontkennen, probeerden we het te verklaren. Hoe kon zo'n fijne jonge man homo worden? Wat had het veroorzaakt? Onze onwetendheid was zo groot dat er slechts twee opties mogelijk waren. Óf hij had een levensstijl gekozen in tegenspraak tot de natuur en de Wil van God, óf zijn moeder en ik hadden, in onze wijze van ouderschap, onbewust bijgedragen aan een verwringing van zijn seksuele ontwikkeling. Aangezien we ons niet voor konden stellen dat deze gewetensvolle jongeman plotseling een afwijkende manier van zijn had gekozen, moest de schuld dus bij ons als ouders liggen. Ofwel had zijn moeder hem verzwakt door verstikkende liefde, óf ik was een zwakke en/of te veel afwezige vader geweest. We onderzochten die verklaring voor een tijdje, maar zo glashelder als de conclusie was, we konden eerlijk niet ontdekken hoe daarvan in ons geval sprake kon zijn. Zodoende gingen we op zoek naar andere verklaringen, en toen begon ons leerproces.

We leerden dat er diverse theorieën over de oorzaken van homoseksualiteit zijn, dat deze soms lijnrecht tegenover elkaar staan, dat geen van allen voldoende bewezen kan worden om een vorm van consensus te

bereiken en dat de enige echte waarheid op dit punt is dat *niemand het precies weet*. Feit is dat in de loop van de tijden, volken, rangen en standen, rassen en culturen, een consistent percentage op iedere bevolking homoseksueel is en de schuld kan aan niemands voeten worden gelegd. We leerden trouwens ook dat niemand weet wat heteroseksualiteit veroorzaakt.

Dag 3: genezen

Toen we het niet meer konden ontkennen of verklaren, probeerden we het te genezen. Er lagen twee mogelijkheden open: goddelijke interventie en psychologische therapie. Als een toegewijd christen die al van zijn vroege kindsheid wist dat er iets heel erg anders aan hem was en die vanaf zijn puberteit vermoedde dat *anders zijn* inacceptabel was voor God, had onze zoon zich toegelegd op bidden in volle overgave aan de genade en kracht van God. Dominees zeiden dat God onvoorwaardelijk van alle mensen houdt en personen die met een gebroken en berouwvol hart tot Hem kwamen kon veranderen. Dus bracht hij, jarenlang, nacht op nacht in de bescherming van zijn kamertje (closet !!!) zijn gebroken en berouwvolle hart voor de troon der genade, biddend tot God om hem te veranderen.

Maar God veranderde hem niet.

Betekende dit dat hij zó gebrekkig en onvolkomen was dat zelfs een genadig God niet van hem hield? Welke andere conclusie kon hij met zijn tienerverstand trekken?

Aangezien goddelijke interventie uitbleef, stelden we onze hoop op psychologische therapie, om vervolgens alleen maar te ontdekken, dat de meeste psychiaters en psychologen al heel lang geleden tot de conclusie zijn gekomen dat homoseksualiteit geen ziekte is en dat geen enkel systeem van behandeling het kan veranderen.

Homoseksueel gedrag kan veranderd worden door mensen te conditioneren celibatair

te zijn of zich zelfs heteroseksueel te gedragen. Maar de innerlijke affectieve oriëntatie van constitutionele homoseksuelen veranderd niet. En dat was voor ons aan de orde, omdat seksuele activiteit niet het probleem was. Kortom, er was geen manier bekend om het te genezen. Het beste wat therapie kan doen is homofiele en lesbische personen helpen de realiteit van hun aard te accepteren, voordat de sociaal opgelegde schande en de persoonlijke pijn hen drijft tot wanhoop, drank, drugs of zelfdoding, wat dagelijks talloze mensen in onze wereld overkomt.

Dag 4: rouwen

Als je het niet meer kunt ontkennen, verklaren of genezen, dan is het enige wat overblijft er om rouwen. Ouders hebben in deze fase twee keuzemogelijkheden, die allebei een vorm van dood in zich dragen. Aan de ene kant, kun je kiezen voor de dood door afwijzing en breken met je kind. Je kunt zeggen: “Als dit is hoe je bent, ben je geen zoon van mij!” Je kunt de banden verbreken alsof het kind nooit heeft geleefd of alsof het gestorven is.

Een optie waar veel ouders voor hebben gekozen en een optie waar kerkelijke gemeentes regelmatig voor kiezen in reactie op hun lesbische en homofiele leden. Maar om heel eerlijk te zijn, dat was voor ons nooit een optie, omdat we niet konden geloven dat deze zoon die we zou goed kenden op enige wijze een geperverteerde persoon zou zijn.

De andere keuze is te leiden aan de dood van je eigen misvattingen, onwetendheid en houdingen. Daarna rouw je om het verlies van een prettig en overzichtelijk wereldbeeld, waarin alles keurig in vakjes past van zwart of wit, goed of fout, waarheid of leugen. En als christen, rouw je om het verlies van de zekerheid geboden door slechts enkele Bijbelpassages die je kunnen zeggen wie wie is, zodat je geen enkele verantwoordelijkheid hoeft te nemen in het vormen van een eigen oordeel.

Gelijktijdig met die verliezen gaat het sterven van je hoop en dromen van een doorsnee geluk voor je kind, in het bijzonder waar het gaat om de vreugde van huwelijk, kinderen en een leven wat ieders goedkeuring kan wegdragen: familie, vrienden, kerk en samenleving. In het geval van onze zoon is er ook nog het waarschijnlijke sterven van de hoop op het bekleden van het ambt waartoe hij zich altijd geroepen voelde door God, tenzij hij bereid is iedere ervaring van liefde, door menselijke affectie en lichamelijk contact tot uitdrukking gebracht, daarvoor op te offeren.

Gedurende ons rouwproces kwamen Shirley en ik tot het besef hoe weinig we ervan verwijderd waren de focus te verleggen van de worsteling van onze zoon naar de onze. De ultieme vorm van sterven voor ouders is het onderkennen dat hun pijn ondergeschikt is aan het lijden van hun kind en om hun rol op zich te nemen van supporters van het leven wat zij op deze wereld hebben gezet, het leven dat hun kind moet leven in deze wereld. Toen dat bij ons gebeurde, kwam de vraag op : Hoe gaat hij hier mee om in termen van zijn eigen leven, geloof,

gezondheid en geluk? Het is zijn probleem, niet het onze. Hij heeft ons niet nodig om zijn worsteling te verzwaren door ons de problemen eigen te maken en dan hem te vragen ze voor ons op te lossen.

Dag 5: accepteren

Toen onze zoon zover kwam dat hij de realiteit van zijn seksuele geaardheid kon bevestigen, waren wij instaat onze geest te openen en het te accepteren. Het was in deze omstandigheid dat we ons

“the Serenity Prayer” herinnerden:

*Heer geef ons de kalmte om te accepteren
wat niet veranderd kan worden;
de moed om te veranderen wat veranderd kan worden;
en het inzicht om het verschil te weten.*

Voor ons betekende dat van iets in het bestaan van onze zoon, dat noch wij noch hij ooit gekozen zouden hebben, iets wat noch hij noch wij kunnen veranderen, meer nog, het is gaan betekenen verandering te zoeken in de dingen die wel kunnen worden veranderd, namelijk de houding tegenover en het begrip van homoseksualiteit zoals dat dominant blijft in zowel kerk als samenleving. We zijn ons bewust geworden dat *het grootste probleem van homo zijn, niet het homo zijn is, maar de reactie van heteroseksuelen daarop*. We willen onze stemmen verenigen met die van anderen die op zoek zijn naar de weg van genezing en heelheid van dit pijnpunt in onze wereld.

Als ouders, willen we openlijk onze dankbaarheid uitdrukken aan de pastores en leden van St. Francis Lutheran Church in San Francisco, waar onze zoon opnieuw het evangelie van de verzoening heeft ervaren zowel in woord als daad, waardoor de Heilige Geest hem blijvend verbonden heeft met Christus in het ene ware geloof. Het is onze bede dat alle christelijke ouders van homofiele of lesbische kinderen op een dag gerust kunnen zijn dat hun kinderen datzelfde evangelie van acceptatie zullen vinden bij welke gemeente ze zich ook aansluiten.

Dag 6: vieren

Op dit punt in de transformatie hebben we een zesde stadium van ontwikkeling ervaren: vier het! Is dat dan mogelijk? Dat hangt er helemaal vanaf wat je denkt dat homoseksualiteit is. Waarmee kun je het op een goede manier vergelijken? Je antwoord daarop zal uiteindelijk alles bepalend zijn voor de positie die je inneemt. In elk geval worden vier mogelijkheden in overweging gegeven.

Ten eerste, je zou kunnen zeggen dat homoseksualiteit een bewuste en uitdagende rebellie tegen de wetten van God en de natuur is. In dat geval, is het een probleem van immoreel gedag, zoals prostitutie. Als dat waar is, is ons enige juiste antwoord daarop berechting en bestraffing aan de ene kant en de aankondiging van God's oordeel, het aanbod van genade en een oproep tot berouw aan de andere kant. Maar is het terecht om homoseksualiteit te vergelijken met prostitutie?

Een tweede mogelijkheid is spreken van homoseksualiteit als ziekte waardoor sommige gedragingen de slavernij van verslaving veroorzaken, die alleen kan worden gebroken door totale onthouding. In dat geval is het als alcoholisme, waarbij het probleem niet een interne gesteldheid is, maar het externe gedrag van drinken. Als dat waar is, dan is het celibaat overduidelijk een afdoende oplossing voor het homoseksuele probleem.

Maar is het terecht om homoseksualiteit te vergelijken met alcoholisme?

Een derde mogelijkheid is het benoemen van homoseksualiteit als een tragedie in de natuur, iets noch bedoeld door God noch in harmonie met God's wil, maar iets wat ondanks dat regelmatig voorkomt in onze wereld. In dat geval is het een van de tragische gevolgen van de zondeval, zoals onvruchtbaarheid. Ook dat is een onveranderlijke gesteldheid waarvoor het slachtoffer niet verantwoordelijk is, maar een gesteldheid die we niet goed zouden noemen. Als dat waar is, zouden we homoseksuelen dan niet met het zelfde mededogen moeten behandelen, dat we anderen schenken die onschuldig lijden als slachtoffers van een gevallen wereld? Zouden we niet speciale regels moeten maken voor hen, zo dat hun levens zo volledig mogelijk kunnen zijn, binnen de grenzen van hun handicap?

Wanneer mensen een lichamelijke handicap hebben en niet kunnen lopen, concluderen we niet dat God niet wil dat ze zouden bewegen. Veeleer zorgen we voor rolstoelen als vervangende benen en reserveren speciale parkeerplaatsen die legaal zijn voor hen, maar verboden zijn voor anderen. Wanneer mensen onvruchtbaar zijn, concluderen we niet dat God niet wil dat ze ouders worden. Veeleer regelen we adopties. Zouden we dan niet

ten bate van homoseksuele en lesbische personen voor een structuur parallel aan het huwelijk moeten zorgen dat hen in staat stelt de persoonlijke vervulling te ervaren die wordt gegeven door liefde die uitdrukking vindt in goedgekeurde relaties? Maar is het terecht om homoseksualiteit te vergelijken met onvruchtbaarheid? De laatste mogelijkheid is spreken over homoseksualiteit als een variatie in de natuur, één van die verrukkelijke verschillen die regelmatig voorkomen in tegenstelling tot de gebruikelijke norm. In dat geval, is het als linkshandigheid, een minderheidsgesteldheid in een wereld waarin de meeste mensen rechtshandig zijn en een paar allebei, maar een natuurlijke variatie die zijn eigen bijdrage te leveren heeft aan de heelheid van de wereld. Er is een tijd geweest dat de samenleving linkshandigheid als dermate afwijkend beschouwde dat het bestraft en veranderd moest worden. Maar in de poging zo'n verandering te forceren ontdekten we hetzelfde verschijnsel wat we bij homo's en lesbo's vandaag de dag aantreffen: pogingen hen te veranderen slagen niet maar veroorzaken alleen maar nog ergere problemen. Zodra dat duidelijk werd met betrekking tot linkshandigheid werden we bevrijd om een aantal positieve zegeningen te ontdekken die linkshandigen de wereld te bieden hebben. Professionele basketbalteams bijvoorbeeld waarderen hen hogelijk. Je kunt geen kampioenschap winnen zonder een paar linkshandigen. Is het terecht om homoseksualiteit te vergelijken met linkshandigheid?

Zo ja, dan kunnen we het vieren als een gave van God.

Aangezien er geen experts zijn die deze vragen boven alle twijfel verheven kunnen beantwoorden, kunnen we alleen de beste informatie tot ons nemen die beschikbaar is uit het getuigenis van homoseksuele en lesbische medemensen, de voortgaande resultaten van wetenschappelijk onderzoek en de inzichten van serieuze bijbelse wetenschap, biddend dat de Heilige Geest ons zal leiden in de waarheid. In de tussentijd wandelen we allen in geloofsvertrouwen en lopen we een risico. Ieder van ons zal zijn eigen voorkeur uitspreken en verantwoordelijkheid nemen voor de uitkomsten daarvan.

Wat mij en mijn huis betreft, wij gaan voor de mogelijkheid van het vieren. We zouden liever afdwalen aan de zijde van het helpen van verwonde mensen dan aan de zijde van het verwonden van hulpeloze mensen.

Heer, wees ons genadig!

Dag 7: rusten



Werkgroep Geloof en Homoseksualiteit Friesland



Wij bestaan uit een groep vrijwilligers uit verschillende kerkgenootschappen in Friesland en we stellen ons ten doel het klimaat voor homoseksuele mannen en vrouwen binnen de Friese geloofsgemeenschappen te verbeteren. Jaarlijks organiseren we i.s.m. een plaatselijke gemeente of parochie de provinciale Roze Zondag viering, een kerkdienst ergens in de provincie waar homo's en lesbo's spiritueel onderdak vinden, elkaar ontmoeten en bemoedigd worden, samen met een ieder die erbij wil zijn.

Als werkgroep hopen we er (sinds 1992) al jaren op zo snel mogelijk overbodig te zijn. Helaas blijkt telkens weer, dat de vanzelfsprekendheid waarmee volgens de psalmdichter de mus en de zwaluw een plekje vinden in het huis van God, nog niet of opnieuw niet geldt voor homoseksuele christenen op zoek naar een volwaardige plaats binnen hun eigen gemeente of parochie.

Zolang dat zo is willen wij ons, met de ons geschonken gaven en talenten, inzetten namens onze Schepper, die volgens Jezus een huis heeft met vele woningen. Zo hopen we als werkgroepleden door aanwezig en zichtbaar te zijn, ook daar waar Zijn kinderen hier op aarde tijdelijk een thuis -bij God en elkaar- mogen vinden, begrip, respect en onderlinge verbondenheid te stimuleren.

Opdat we, zoals Jezus zelf bad "allen één zijn".

We willen daartoe graag met ieder in gesprek die vragen heeft rondom homoseksualiteit en geloof en/of daarover met ons van gedachten wil wisselen. Wij denken dat het verhaal in deze brochure daarbij een goede aanzet kan zijn voor zo'n gesprek.